

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 21:

VAD HAR MAN VÄNNER TILL?

Handfångslena, flera centimeter tjocka och en decimeter breda, höll på att göra Haka galen. Smärtan de orsakade var lika obekvämt som frustrationen att de lyckades hålla honom fångslad. Med datoriserade säkerhetslås såg de till att säkert hålla honom på plats uppe i cellens tak. Hans armar och ben hölls fastlåsta långt ifrån varandra så att inte ens han med sin cyborgstyrka skulle kunna samla nog med styrka för att bryta upp handfångslan. Hans rygg tryckte mot taket och nedanför honom fanns ingenting utom det hårda betonggolvet i cellen, flera meter ner. Lord Tophä hade inte skojat när han hade beordrat att de två inkräktarna inte skulle ha det alltför bekvämt i sin fångenskap. Hela tiden försökte Haka frustrerat bryta sig loss men hans handfångsel var för starka och den obekväma positionen uppe i taket tröttade snabbt ut honom. Det enda som höll honom på plats och hindrade honom från att ramla ner var dessa fyra bojor som snabbt hade börjat skava och värka mot hans vrister och handleder från hans egen kroppsvikt.

- ”Sablär!” svor Haka högt när han åter igen var tvungen att konstatera att det inte gick att ta sig loss. - ”Vi måste få tag i Cogo!”

- ”Håll ut, Haka!”

Djorgo hängde mittemot i andra änden av cellens tak på exakt samma obekväma sätt. Han vickade på fötterna och rörde händerna och fingrarna så mycket han kunde för att försöka hålla blodcirkulationen igång. Om stelheten slog in på allvar skulle han bli ännu svagare. Till skillnad ifrån Haka ödslade han inte sin energi på att försöka bryta sig loss, det var redan konstaterat att det var omöjligt t.o.m. för cyborger som dem. Och Haka hade rätt, bara Cogo kunde rädda dem nu. Tills dess måste de hålla modet uppe. För vad som Haka ansåg som önsketänkande såg Djorgo som en realistisk möjlighet.

- ”Hoppet är inte förlorat,” fortsatte han uppmuntrande. - ”Innan vi tog oss in i basen satte jag Starcopper på att sända en signal till Starcrow.”

- ”Vad säger du!?” utbrast Haka förvånad. Detta var första gången han hörde talas om detta. Men vad Djorgo nu avslöjade var sant. Hela tiden hade han anat att förr eller senare skulle de behöva Cogos hjälp. Djorgo föredrog att ge sig in i fiendens territorium i vetskapen av att ett kavalleri skulle kunna komma till undsättning vid behov. Därför hade förgörelsen av den stora antennen varit av högsta prioritet hela tiden, inte bara för detta solsystem men också för dem själva. Det var också just därför, när väl antennen var förgjord, som Djorgo hade vågat bemöta Ledzaherna på det mer försiktiga, passiva vis som han hittills hade valt att göra. Vad än Ledzaherna nu hade i åtanke att göra med dem kände han sig lugn i vetskapen av att deras vän skulle komma och rädda dem.

- ”Nu när inget stör kommunikationen längre borde det inte vara något problem för signalen att nå fram,” förklarade han för Haka ytterligare. - ”Med lite tur är Cogo kanske redan på väg.”

- ”Om han ens lyssnar eller är nära nog att få signalen,” mumlade Haka uppgivet. Han ville gärna tro att Djorgo hade rätt. Men efter att de båda hade kommit till medvetande igen och upptäckt deras nya, prekära situation i denna cell, hade redan en viss tid passerat och Cogo hade inte visat sig än. Normalt skulle Haka ha varit lika övertygad som Djorgo att Cogo skulle komma och hjälpa dem men enda sedan de tre vännerna hade återförenats igår kväll hade Haka haft känslan av att Cogo var något disträ. Ett år hade gått sedan de sist hade setts. Var Cogo ens den samme som när de skildes åt? Värderade han deras vänskap lika mycket idag som han gjorde förr?

Haka tyckte illa om sitt eget tvivel. Han ville lita på Cogo som han alltid hade kunnat. Men varför hade han ännu inte dykt upp? Med Starcrows hastighet borde han ha varit här för länge sedan, såvida han inte hade åkt i en helt annan riktning. Hade Cogo övergett dem?

- ”Han kanske redan är tillbaka på Jorden.”

- ”Det betvivlar jag,” sa Djorgo. Han anade varför Haka tvivlade. Det hade egentligen inte så mycket att göra med att Cogo dröjde. Det hade snarare att göra med vad Haka hade tvingats utstå sedan de hade blivit tillfångatagna. Och, framför allt; medan de var fångade här var Prinsessan Aurora ensam och oskyddad, en stark oro som plågade Djorgo själv lika mycket som sin grönklädde vän. Men det var just därför som de båda var tvungna att försöka hålla modet uppe ännu mer, och vara tålmodiga.

- ”Prinsessan är i fara och Cogo visste det före oss,” fortsatte Djorgo och försökte låta så uppmuntrande han kunde. - ”Det är inte en chans att han har återvänt hem. Jag hoppas bara han inte gör något överilrat och försöker rädda henne ensam.”

Det var hans närmaste oro för tillfället. Cogo var inte precis känd för sitt tålmod. Och så länge Prinsessan var i fara skulle han alltid prioritera henne först, vilket i sig inte var fel. Men det hade bevisats oräkneliga gånger under deras resa att de tre vännerna var betydligt skickligare på att beskydda henne tillsammans än var för sig, med övertygande resultat. Cogo var en mycket skicklig, stark och kompetent krigare. Men det fanns hot och odds som inte ens han kunde vinna över på egen hand. Djorgo hoppades innerligt att Cogo skulle minnas det innan han riskerade att göra något irrationellt på egen hand. Just nu ville Djorgo inget hellre än att bli fri från dessa bojor, men hans önskan att bli fri handlade betydligt mer om att kunna beskydda Aurora tillsammans med sina två kamrater än att slippa denna obekvämlighet.

- ”Förlåt mig om jag inte är allt för hoppfull,” muttrade Haka och stirrade irriterat ner i betonggolvet. Skulden som Djorgo redan bar på växte sig nu ännu starkare inom honom när han hörde sin väns uppgivenhet. Det var hans fel, inte Hakas, att de nu var fångar och satt fängslade till händer och fötter i en cells tak. De hade kunnat kämpa sig fria från Ledzaherna om de bara hade fortsatt men Djorgo hade valt att låta sig bli tillfångatagen för att kunna vinna Ledzahernas tillit och få veta mer om dem. Haka däremot hade tvingats in i samma val, han hade inte tagit det själv. Och det hade nu resulterat i deras pinsamma och inte helt smärtfria position. Dessutom värkte deras kroppar från mer än bara dessa bojor, Haka betydligt mer än Djorgo som hade fått lida av Ledzahernas råa behandling. Och Djorgo hade dåligt samvete för det. I hans övertygelse att Ledzaherna var betydligt fredligare än vad de än så länge hade visat prov på hade han misslyckats att

beskydda sin kamrat. Han hade inte ens delat med sig av sina planer med Haka innan de hade drabbat samman med Ledzaherna, han hade tvingat sin vän att blint lita på honom. Haka försökte, som alltid, dölja hur ont han hade men Djorgo visste bättre. Han hade begärt mycket av sin vän. Kanske för mycket.

- ”Haka...”

Det var i det närmaste omöjligt att höja huvudet och möta Djorgos blick eftersom hans rygg var så hårt pressad mot taket. Men efter att ha vridit på huvudet istället lyckades Haka titta åt sin vän. Och det var en ångerfylld uppsyn som mötte honom från under det långa, svarta håret som delvis skymde det bleka, långsmala ansiktet.

- ”Jag är ledsen att soldaterna gjorde dig illa,” förklarade Djorgo skamsset. - ”Det var inget som jag önskade när jag försökte få Ledzaherna att resa sig upp mot Nehr.” Hans ursäkt värmdes Hakas hjärta. Och för ett ögonblick glömde han bort sina värkande leder och muskler.

- ”Jag vet,” svarade han mjukt och förstående. Även om Haka inte riktigt förstod Djorgos avsikter fullt ut så insåg han vad hans blåklädde kamrat försökte åstadkomma. Och han visste med säkerhet att Djorgo aldrig ville att han skulle bli skadad oavsett vad som än hände eller varför. Djorgo hade försökt att försvara honom när Ledzaherna hade blivit aggressiva. Det var vad en sann vän skulle göra. Och en tjänst som Haka skulle återgälda i alla lägen, om han bara kunde komma loss och ner härifrån.

Ljudet av fotsteg och dämpade röster från de Ledzahiska vakterna på andra sidan den låsta celldörren drog till sig de bägge cyborgernas uppmärksamhet. De båda vred huvudet mot dörren och väntade andlöst på vad som skulle hända närmast. Skulle de bli frigivna? Eller förhörda? Eller rent av bli torterade? Men rösterna dog bort och fotstegen blev svagare tills de inte längre hördes alls, vilket antydde att Ledzaherna än så länge valde att fortsätta hålla dem fångna. Frågan var varför. Och hur länge.

- ”Tror du att de verkligen lyssnade till dig?” undrade Haka. Med tanke på deras situation verkade det inte allt för troligt just nu. Men Djorgo hade en annan uppfattning.

- ”De dödade oss inte,” påpekade han hoppfullt. Men Haka var inte imponerad.

- ”Det betyder ingenting!” fräste han irriterat.

- ”Eller så betyder det allt!” insisterade Djorgo. Nu började Haka känna sig konfunderad. Ibland tänkte Djorgo i andra banor där han själv gick fullkomligt vilse.

- ”Och vad betyder det då!”

Djorgo flinade

- ”Att den som lever lär,” svarade han.

Haka suckade djupt. Det fanns ingen mening med att försöka förstå Djorgo när han var på det här högfärdiga viset. Han var den bästa vän man kunde få men ibland ville Djorgo visa sin överlägsna intelligens lite för mycket. Enbart för att retas, naturligtvis.

- ”Du ska alltid vara så jävla smart..!” muttrade Haka. Djorgo flinade nu ännu mer.

- ”Man tackar,” svarade han. Det var inte den reaktion Haka hade önskat.

- ”Det var ingen komplimang, Djorgo!”

- ”Visst var det så!” insisterade hans blåklädde vän med sarkastisk röst. - ”Du vill bara inte erkänna det.”

Haka fnös till och sänkte blicken mot golvet nedanför honom.

- ”Mallgroda..!”

Varför hade han inte stannat hemma? Där kunde han nu ha tagit sig ett rejält skrovsmål och njutit av livet istället för att hänga här. Och nu var han tvungen att dessutom lyssna till Djorgos sarkasmer. Vad som var ännu värre var att han nu var tvungen att förlita sig på att hans andra mallgroda till vän skulle komma och rädda dem. Varför hade Cogo inte kommit än!? De kunde inte skydda Prinsessan så länge de var upphängda så här!

Djorgo var medveten om att hans försök att avleda Hakas uppmärksamhet lyckades dåligt i bästa fall. Dessutom kunde han inte förneka att det var roande att reta sin vän lite, han hade saknat det mer än vad han först insett under de månader som de inte hade setts. Men att distrahera Haka från sitt eget lidande var det enda som han kunde göra för honom just nu tills Cogo dök upp. Det var bättre att Haka riktade sin ilska mot honom än mot Ledzaherna, hur bisarrt det än kanske verkade. Men samtidigt delade Djorgo Hakas oro över att Cogo dröjde. Allting hängde på att signalen från Starcopper nådde sitt mål. Hade Starcrow kanske inte fått hans signal trots allt? Hade Cogo valt att rädda Prinsessan ensam? Eller hade han mött hårt motstånd från Ledzaherna och kanske t.o.m. tagits till fånga? I så fall var det ute med dem!

Nej, Djorgo kunde inte tro det. Och han vägrade tro att Cogo på något sätt skulle överge eller svika dem, eller för den delen misslyckas att rädda dem. Ledzaherna var stora och starka och hade bra vapen och rustningar, de var duktiga soldater, men de var ändå ingen match mot Cogo och Astrolansen. Djorgo hoppades dock innerligt att det inte skulle bli en våldsam konfrontation mellan dem och hans vän. Hur mycket han än önskade sin egen och Hakas frihet så önskade han samtidigt inte Ledzaherna illa. De var drivna av rädsla, inte av ambition. De var inte deras sanna fiende. Men Cogo visste inte om det och om han mötte dem i strid skulle han kunna orsaka dem stor skada, en skada som ingen av dem skulle gynnas av. Därför var det av största vikt att han själv och Haka blev befriade så snabbt som möjligt, så att de kunde uppdatera Cogo om vad de hade fått veta här och så att de tre tillsammans kunde rädda Prinsessan från Nehrs klor. Men ju mer klockan tickade vidare desto oroligare blev Djorgo, för både sig själv och Haka men också för Prinsessan, för Ledzaherna och även för Cogos skull.

Trots att han frenetiskt och disciplinerat fortsatte att röra fötter och händer för att hålla igång blodcirkulationen kände Djorgo nu hur stelheten och smärtan i kroppen allt mer började ta över honom, inkluderat hans psyke. Slutligen skulle det knäcka honom, det var han medveten om, även om han inte skulle besegras så lätt. Inte än. Han hade all anledning att kämpa emot. Han var tvungen att behålla sitt lugn och hålla modet uppe, försöka vara tålmodig, för både sig själv och Haka. Men för var enda minut som passerade svävade Prinsessan i allt större fara. Det var ett faktum som hans hjärta hade svårt att acceptera.

Var höll Cogo hus?

Varför dröjde han så!?

*****

Han kunde se Great King med blotta ögat nu, som en liten gränsande punkt långt där framme i det oändliga mörkret. Inom bara några minuter skulle han ha landat. Cogos hjärta bultade. För första gången sedan han hade återvänt till detta solsystem var han ivrig och redo att ta till handling. Han var trött på att vara passiv, det var inte hans stil ändå. Och Doktor Kittys order var glasklar; han måste beskydda Aurora. Han måste få bort henne ur Nehrs klor, både de mentala såväl som de fysiska.

Men han var smärtsamt medveten om att han inte hade någon plan. När han var yngre hade han aldrig oroat sig över det, han hade aldrig behövt någon. Att vara tuffast och snabbast hade alltid räckt. Nu för tiden var det annorlunda. Bristen av en fungerande plan gjorde en sårbar. Och varför skulle Aurora lyssna på honom nu när hon inte hade gjort det tidigare? Han hade gett henne alla argument han kunde komma på för att inte genomföra denna vigsel men inget hade fungerat. Och att nu se honom återvända när hon hade bett honom att åka hem skulle knappast göra henne mer medgörlig. Dessutom hade han ingen uppfattning om hur stort motståndet var som kunde vänta på honom. Radarn visade att den Ledzahiska flottan låg delvis utspridd i hela systemet, det var svårt att få en klar uppfattning om hur många skepp där egentligen var, även om merparten av dem fanns nära huvudplaneten. Cogo fruktade inte alls att bemöta dem i strid oavsett hur många eller hur starka dem än var. Men Dodge hade rätt, han kunde inte bemöta dem alla ensam och tro att han skulle kunna vinna. Oräkneliga hemskheter skulle dessutom i en sådan röra kunna hända Prinsessan medan han själv var övermäktigt distraherad, ett scenario som till varje pris aldrig fick ske. Han måste använda huvudet, utarbeta en taktik, ha en plan. Sådana saker var främst Djorgos starka sida.

Åter igen slog det honom just hur mycket han hade saknat Haka och Djorgo. Deras sällskap och deras hjälp. Och Cogo kände sig lite skamsen, han hade knappt gjort mer än hälsat på dem båda igår eftermiddag. Så behandlade man inte sina bästa vänner och vapenbröder efter ett år ifrån varandra. Nåja, det skulle bli ändring på det nu. Han måste finna sina två kamrater. Cogo behövde deras hjälp nu mer än någonsin. Ledzaherna var inte alls de starkaste motståndarna de hade träffat på men de hade den största flottan Cogo någonsin hade sett. Starcrows radar var nu så fylld av registrerade ekon av andra skepp att det var omöjligt att längre räkna dem. Det var hundratals skepp. De allra största kryssarna var nu synliga för blotta ögat där de vilade i omloppsbanan runt Great King. Så länge han befann sig i Crowbältet skulle deras radar förmodligen missta honom för en liten meteor eller komet men så fort han gick ner till normal hastighet för att kunna ta sig in i planetens atmosfär skulle de upptäcka honom. Och när de gjorde det, vad skulle Ledzaherna göra? Låta honom passera och landa? Eller skulle de öppna eld?

Cogo fingrade nervöst på kontrollerna. Han var osäker på vad han skulle göra. Det låg åtskilliga stora Ledzahiska kryssare i omloppsbanan runt Great King, det fanns ingen sida av planeten de inte verkade bevaka där han skulle kunna slinka förbi obesedd. Han skulle kunna ta risken att åka in i atmosfären medan han fortfarande befann sig i Crowbältet men det var oerhört farligt. Starcrow var fantastiskt stryktåligt men en sådan friktion och värme av att färdas in i en atmosfär i en sådan enorm hastighet som Crowbältet var verkligen på gränsen på vad hans skepp kunde klara utan att explodera på vägen ner. Och även om han skulle nå ytan och kunna landa så fanns det ingen garanti att Starcrow skulle

kunna starta igen. Och i detta läge var det mycket dumdrigt att riskera Starcrow. Cogo behövde sitt övertag av både hastighet och bra bestyckning, speciellt om man behövde slå sig fri och fly snabbt. Nej, en störtdykning var en för stor risk. Han behövde lokalisera Haka och Djorgo och tillsammans med dem utarbeta en strategi. Men framför allt måste han ta sig till Aurora, förklara sanningen för henne och föra henne härifrån, långt bort ifrån den där lögnhalsen Nehr. Cogo visste var hon befann sig. Vigseln skulle äga rum i närheten av den stora pyramiden. Men med alla de Ledzahiska skeppen i vägen var det omöjligt att nå henne utan att de skulle lägga sig i. Hon var så nära men ändå så långt borta.

Frustrerat bet han ihop och försökte att ignorera sin oro. Hans rädsla skulle inte tjäna Aurora, endast hans mod och målmedvetenhet kunde det och dessa särdrag var aldrig en bristvara för honom. Cogo var bara osäker på hur han skulle använda dem. Och tiden började rinna ut.

En lampa på kontrollpanelen började plötsligt blinka och Starcrows cockpit ljöd av en svag signal.

- ”Vad är det där?”

Cogo häpnade när han insåg vad skeppets sensorer hade snappat upp. Var detta höjden av tillfälligheter eller hade han bara tur? Eller var det någonting helt annat? Oavsett orsak så kunde han se omedelbart vad det var.

- ”En signal, ett SOS från Starcopper!”

Det var inget meddelande, varken via text eller ljud, endast SOS som upprepades gång på gång och som visade sin position. Men det var utan tvekan Starcopper som sände det. Bristen på ett ordentligt meddelande från Djorgo var oroväckande. Och koordinaterna därifrån SOS signalen sändes förbryllade Cogo. För om han tydde sina instrument rätt, vilket han var övertygad om att han gjorde, så kom inte signalen från Great King alls. Den kom ifrån en av de närliggande månarna som snabbt närmade sig på Starcrows styrbord sida. Det var en öde måne, inget spår av liv. Men det var inget fel på hans instrument eller signalen. Och det var en specialkådad signal som endast var bekant för de tre cyborgerna emellan för att undvika falska signaler och endast Djorgo kunde den rätta koden för sitt skepp så det kunde inte vara någon annan som skickade den. Starcopper fanns på den där månen, någonstans.

- ”Vad gör Djorgo här ute?” undrade Cogo högt för sig själv. Och var Haka hos honom? Det fick han utgå ifrån. Men varför var de här och inte på Great King? De var ju hedersgäster vid bröllopet.

Vad hade dem två nu hittat på för dumt!?

Cogo tryckte på en knapp för att besvara SOS signalen. Det var långsökt men det kanske fanns någon som lyssnade i andra änden. Hans vänner kunde vara i fara och med tanke på att kommunikationen i det här solsystemet alldeles nyss hade kommit igång igen kunde det inte vara en tillfällighet att han först nu nåddes av signalen. Bara det inte var försent!

- ”Djorgo? Djorgo, detta är Cogo. Hör du mig?”

Som han fruktade kom det inget svar, endast den upprepade SOS slingan. I den höga hastigheten som han färdades i skulle månen därifrån signalen kom ifrån snart passera honom.

- ”Vad ska jag göra?” frågade han högt och försökte tänka. - ”Prinsessan behöver mig.” Hur skulle han välja? Han kunde inte vara på två platser samtidigt, trots hans förmåga att skapa sitt Andra Jag. Denna klon kunde inte improvisera på egen hand, den var endast en tankelös docka ämnad att distrahera andra. Dessutom kunde den inte fungera på så stora avstånd som det var mellan månen och huvudplaneten. Nej, hans Andra Jag var inget alternativ. Cogo var tvungen att välja; Prinsessan eller hans två cyborgvänner. Det var ett fruktansvärt dilemma.

Några sekunder till, sedan skulle månen snabbt försvinna bakom honom. Rakt fram låg Great King och ett bröllop som inte fick ske. Aurora var ensam och utelämnad för Nehrs nycker. Hans två kamrater var duktiga, starka krigare som kunde klara sig själva i alla lägen. Men Cogo visste var Aurora befann sig och bröllopsceremonin skulle inte starta än på någon timme. Vad än Nehr hade för planer så skulle han inte göra något innan vigseln ägde rum, den vigsel som han hade spenderat det senaste året att arrangera. Att han skulle göra något annat så nära sitt mål var ologiskt, och också olikt den Nehr som Cogo mindes. Haka och Djorgos öde, däremot, var just nu totalt främmande.

Cogo hade gjort sitt val, även om det hade varit svårt att fatta det. Beslutsamt greppade han styrreglagen hårdare.

- ”Djorgo skulle aldrig be om hjälp om det inte var nödvändigt,” konstaterade han. Det var inget svepskäl, det var sanningen. Cogo hatade att lämna kvinnan han älskade till sitt öde ett tag till. Men paradoxen var att hon än så länge var säkrare hos Nehr nu än vad hon skulle vara senare när Cogo skulle konfrontera honom. Och för att kunna göra det och kunna rädda henne på samma gång behövde han Haka och Djorgo vid sin sida. Och även om han inte skulle behöva deras hjälp skulle han ändå aldrig överge dem. Djorgos SOS signal var inget skämt. Hans vänner behövde honom.

Med en snabb manöver svängde det lilla röd-svarta skeppet åt styrbord, mot den ödsliga månen.

- ”Full fart, Starcrow!”

*****

- ”Nej.”

Haka skakade på huvudet. Han hade fått nog nu.

- ”Nej, det här går inte längre. Jag *måste* ner härifrån!” röt han i plågsam ton. - ”Magen skriker av hungersmärter!”

Djorgo suckade djupt. Han borde inte bli förvånad men blev det ändå. Han kunde i högsta grad relatera till sin väns önskan att bli fri ifrån bojorna som höll dem båda fastnaglade i taket, men av alla anledningar varför så bara var det tvunget att bero på hunger!?

- ”Säg inte att du blir hungrig av det här också!?”

Haka behövde inte svara. Hans högljutt gurglande mage var det enda tydliga svaret som behövdes. Vissa saker var sig alltid lika.

Ett helt annat oväsen drog plötsligt till sig de bägge cyborgernas uppmärksamhet. Åter igen hördes något utanför deras celldörr men det var mycket olikt vad de hade hört förra gången. Det lät som ett par rejäla dunsar, som om något stort och tungt blev träffad av någonting och sedan föll ihop. Sedan blev det helt tyst.

- ”Vad var det där?” viskade Haka. Djorgo visste inte säkert men om det var Ledzaherna som hade kommit hit för att tala med dem så skulle det inte låta på det där viset. Oväsendet hade varit för våldsamt för det. Och dörren borde ha öppnats redan vid det här laget. Djorgo hade sina aningar om vad det kunde vara. Han hoppades innerligt att han hade rätt.

Celldörren öppnades strax därefter. Och i öppningen visade sig en för Haka och Djorgo mycket bekant silhuett av en muskulös man i mänsklig storlek, klädd i rustning och hjälm, och som i höger hand höll i ett flera meter långt lansliknande vapen. Mannens röst och hånfulla tonläge var för dem lika bekant.

- ”Vad håller ni på med!?”

Med stirrande blick klev Cogo in i cellen. Han var minst sagt häpen över att finna sina två vänner fastlåsta uppe i taket på det här sättet och genast insåg han hur illa behandlade de hade blivit och ilskan välldes upp inom honom, dock fortfarande under kontroll av den enkla anledningen att han strax skulle befria dem. Samtidigt kunde Cogo inte låta bli att undra hur Haka och Djorgo hade hamnat i den här situationen i första taget. Ledzaherna hade än så länge inte imponerat på honom vad gällde motstånd. Faktum var att han än så länge inte hade mött något motstånd alls. Hade hans två vänner legat av sig under det gångna året?

- ”Cogo!” utbrast Haka med förtjusning och lättnad. - ”Du hittade oss!”

- ”Du fick min signal trots allt,” konstaterade Djorgo med samma lättnad.

- ”Tur var väl det, för er,” svarade Cogo. - ”Som vanligt måste jag komma och rädda er.”

Han steg ännu närmare och stirrade upp mot de båda. Han skakade på huvudet. Han kunde inte begripa hur Ledzaherna kunde ha lyckats spärra in de båda på det här sättet och han kunde inte låta bli att se lite av det komiska i det hela. Han flinade till under hjälmen.

- ”Har ni två någon som helst aning om hur patetiska ni ser ut?” frågade han dem retfullt. Haka var inte road.

- ”Lika patetisk som du gjorde när jag hittade dig fastkedjad hos Tantarmonstret?” frågade han tillbaka.

- ”Hallå där!” utbrast Cogo i protest och pekade med ena änden av Astrolansen mot Hakas mage. - ”Det där gjorde jag fortfarande *frivilligt* för att spionera på fienden!”

- ”Och det *tror* jag fortfarande på så mycket jag vill,” svarade Haka stöddigt. Han visste om den egentliga sanningen i det fallet. Cogo skulle nog hellre dö än att erkänna att han hade blivit överrumplad, tillfångatagen och fängslad utan att kunna befria sig själv. Trots all sin styrka och smidighet fanns det motstånd som inte ens han kunde besegra, vilket Haka inte alls hade någonting emot att påminna den unge cyborgern om emellanåt.

- ”Sluta bägge två!”

Det här var inte sant! Här hängde han själv och Haka som två köttstycken i en cell och Haka och Cogo satte genast igång att bråka om gamla ståndpunkter som inte alls hade

med den gällande situationen att göra. Stoltheten hos de där två skulle driva honom till vansinne en dag.

- ”Vi har inte tid med det här tjafset!” röt Djorgo vidare och otåligt. - ”Cogo, ta ner oss härifrån!”

Cogo ställde sig precis under Djorgo och tittade upp. Naturligtvis skulle han befria dem båda men han tänkte ändå ha lite roligt på deras bekostnad först. Det skadade faktiskt inte att Djorgos högfärdighet fick lära sig lite ödmjukhet. Cogo mindes specifikt en gång när han själv hade legat klämd under ett stenblock på planeten Esperans och bett om hjälp att komma loss och då Djorgo hade väntat med att hjälpa honom tills han hade tvingats tigga om hjälp först. Cogo hade väntat på en stund som denna att få retas tillbaka på samma sätt.

- ”Förlåt. Vill du inte sitta fastspänd?” frågade han med tydlig ironi.

- ”Cogo!”

Djorgo förstod vad han höll på med och varför. Det var den där Esperans incidenten. Otroligt att Cogo inte hade släppt det där, han kunde vara så barnslig ibland. Men om det som krävdes för att bli befriad var att han själv svalde sin stolthet så fick det bli så.

- ”Snälla, släpp ner oss,” bad Djorgo och kämpade emot handfångslen en sista gång som nu verkligen började ge riktigt stora obehag. - ”Fort!”

- ”Okej, eftersom du ber mig,” svarade Cogo med vänlig men fortfarande retfull ton. Han skulle inte retas med dem längre. Och han kunde tydligt se på deras ansiktsuttryck att de faktiskt hade ganska ont. Han höjde Astrolansen medan han funderade på bästa sätt att slå sönder deras bojor utan att skada dem i processen. Det var då Djorgo plötsligt ropade till.

- ”Cogo, bakom dig!”

Reaktionen var rent instinktiv.

Innan han ens hade vänt sig om för att se vem som hade smugit sig på honom bakifrån svingade Cogo Astrolansen bakåt. Slaget var kraftfullt och effektivt. Och fullkomligt oväntat för mottagaren. Astrolansen träffade den Ledzahiske vakten rätt i magen. Han grymtade till i chockad smärta och med uppspärrad blick stapplade han ett par steg bakåt innan han började sjunka ihop. Cogo rörde sig blixtnabbt till höger om sin större motståndare och levererade ytterligare ett välplacerat slag, den här gången över ryggen. Det var tillräckligt för att vakten skulle förlora medvetandet och falla till golvet. Det hela var över på bara ett par sekunder.

- ”Ja, ja!” utbrast Cogo samtidigt som han njöt av den extra adrenalinkicken. - ”Vi håller oss lugna ett tag till!”

Han höll sitt vapen redo ifall vakten skulle försöka något igen. Men Ledzahan var helt utslagen och utgjorde inte längre något hot mot dem. Dessutom verkade vakten ha varit obehäpnad, vilket var underligt. I vilket fall som helst, det skulle dröja innan han kvicknade till igen. Vid det laget skulle de tre cyborgerna vara långt borta.

Cogo fick då syn på något av intresse som satt fast på vaktens bälte.

- ”Nä men, ser man på!” sa han förnöjt och böjde sig ner för att plocka upp den. - ”Här har vi ju nycklarna också.”

Det var egentligen inga nycklar utan snarare en liten fjärrkontroll som låste eller låste upp cellens alla bojor. Bra. Då fanns det ett säkrare sätt att få ner hans båda kamrater på.

- ”Skynda dig innan fler vakter dyker upp,” hojtade Haka otåligt. I samma stund tryckte Cogo på knappen och de bägge fångarnas bojor öppnades. Djorgo, som hade varit beredd, tog emot med händer och fötter när han landade. Haka, däremot, föll handlöst ner i golvet.

- ”Aj!”

Efter att båda hade kommit tillbaka upp på fötter och flexat alla leder för att få tillbaka rörligheten lade Djorgo en tacksam hand på Cogos axel.

- ”Tack för hjälpen.”

Det förvånade Cogo själv hur härligt det var att ta emot sina vänners tacksamhet. De behövde egentligen inte tacka honom alls, han visste att de skulle göra det samma för honom. Men det värmdes ändå inombords. Igen blev han påmind om hur mycket han hade saknat dem båda.

- ”Vad har man vänner till?” svarade han retoriskt. - ”Dessutom, ni kan återgälda tjänsten genom att hjälpa mig rädda Prinsessan.”

- ”Du behöver inte be oss två gånger,” sa Haka upprymt medan han och Djorgo följde Cogo ut ur cellen. Så länge det gällde Prinsessan Aurora fanns inga hinder stora nog för att hindra dem från att hålla henne säker.

- ”Kom,” uppmanade Cogo och ledde dem båda ut i korridoren utanför, med ett speciellt mål i tanke, förutom deras frihet. - ”Jag tror ni kanske vill ha det här.”

Haka och Djorgo följde tätt efter. Förutom att de båda undrade vad det var Cogo syftade på så var de överraskade över att inga fler vakter syntes till någonstans, förutom den förste som Cogo hade knockat ner innan han hade öppnat deras cell. Den vakten, precis som den andre inne i cellen, låg nu medvetlös på golvet ute i korridoren. Men inga fler Ledzaher syntes till någonstans, vilket var underligt.

Efter att de hade rundat första hörnet på korridoren steg Cogo åt sidan och lät sina två vänner få stiga fram och få se för dem själva vad han hade syftat på. Haka och Djorgo flämtade båda till med gapande munnar, först inte säkra på om deras ögon lurade dem eller inte. Men det var inget lurendrejeri. Framför dem, på ett stort bord, låg alla deras beslagtagna saker; deras vapen, Hakas sköld, Djorgos Kalkylator, deras hjälmar – allt.

- ”Var hittade du dem?” utbrast Haka och tittade på Cogo. Han visste inte hur hans unge vän hade lyckats finna deras saker men han var mycket tacksam just nu. Tyvärr, hur mycket Cogo än hade velat, var detta en seger som inte tillhörde honom. Han ryckte på axlarna och pekade på bordet.

- ”Jag fann dem precis här. Därför visste jag att ni två måste vara i närheten,” förklarade han, lika förvånad som sina två kamrater. - ”Någon måste ha varit riktigt korkad som lät era vapen ligga framme så synligt och lättillgängligt.”

- ”Eller ville att de lätt skulle bli hittade...” tillade Djorgo med misstänksamhet. Men inte för att han trodde att deras saker var minerade eller liknande. Om Ledzaherna hade velat döda dem hade de redan gjort det, med garanterad säkerhet. Nej, det fanns en annan agenda bakom detta makabra fynd. Och Djorgo anade var det kanske kunde vara. Han hoppades att det inte bara var önsketänkande som vilseledde honom.

Medan Cogo höll vakt steg Haka och Djorgo fram till bordet. Det första Djorgo gjorde var att ta upp Kalkylatorn och undersöka den.

- ”Finns invasionsplanerna kvar, Djorgo?” undrade Haka lite oroligt.

- ”Jadå,” försäkrade hans långa vän medan han knappade på sin lilla handdator. - ”Jag hade lagt in en kryptering i Kalkylatorn, det fanns inte en chans att de skulle knäcka den, än mindre kunna radera någonting.”

Nöjd med att höra att deras vedermödor här inte hade varit för intet, riktade Haka därmed uppmärksamheten istället mot Cogo samtidigt som han började plocka åt sig sina ägodelar igen. Att åter få hålla i kättingen till Hakakedjan i sina händer stärkte hans självförtroende.

- ”Hade du svårt att ta dig in hit?” frågade han Cogo.

- ”Inte alls.

Haka och Djorgo fortsatte att plocka åt sig sina ägodelar, beredda på att få höra ytterligare av Cogos sedvanliga skrytande. Men sanningen var att denna gång, precis som med hur deras vapen hade blivit funna, hade Cogo inget att skryta med.

- ”Jag mötte inget motstånd.”

Hans två vänner vände sig mot honom med stirrande, förvånade miner. Och de skulle bli ännu mer förvånade.

- ”De här två vakterna var de första och enda jag stötte på överhuvudtaget, faktiskt. Jag har inte ens sett någon mer,” fortsatte Cogo, lika förbryllad som de var. - ”Ända tills jag hittade er trodde jag att basen var övergiven. Vart jag än gick så var alla dörrar öppna, hela vägen fram tills jag hittade er cell.”

Han gav Djorgo, som trots allt var den mest taktiskt tänkande av dem, en misstänksam blick.

- ”Det var allt *för* enkelt,” erkände Cogo.

- ”Jag var rädd för att du skulle säga det,” muttrade Haka. Djorgo sa dock inget, inte än. Cogo hade helt rätt, Ledzaherna hade låtit honom traska rätt in i den här basen utan något motstånd och låtit honom hitta dem utan besvär. Och nu hade de fått tillbaka allt som hade beslagt tagits tidigare. Men den verkliga frågan var varför. Vem ville se de tre cyborgerna återförenade och fullt beväpnade? Vem hade befogenheten att se till att detta skedde? Vem hade att vinna på det?

Vem det än var så var det ingen som var lojal mot Lord Nehr! Och det kunde betyda goda nyheter!

- ”Förresten, jag vet nu vem Lord Nehr egentligen är.”

Medan han hade infiltrerat basen hade Cogo noga övervägt huruvida han skulle berätta allt han hade fått veta från Professor Dodge angående Nehr. Det fanns någonting inom honom som oförklarligen tog emot, som fick honom att skämmas att dela med sig av vad han visste. Det kändes pinsamt. Men varför han kände så förstod han inte. Att Nehr hade varit en feg idiot som hade ingått i samma cyborguttagning som honom själv var inte hans fel. Men det var ändå indirekt hans fel att Nehr nu gick i hemska hämndtankar. Ändock, varför skulle han känna skuld? Förutom att han hade varit den som Dodge valde att bli en cyborg så kunde Cogo inte minnas att han och Nehr hade något gamla agg mellan dem, han hade mest ignorerat Nehr under hela uttagningen. Han hade inte gjort karln något ont. Nej, varför skulle han känna skam? Dessutom, Haka och Djorgo inte

bara förtjänade att bli informerade, det var dessutom ett taktiskt övertag om de alla visste vem fienden var.

Trots all denna logik var det ändå oförklarligt pinsamt att berätta om det. Och det irriterade Cogo.

- ”Jag har... stött på honom tidigare.”

- ”Har du?”

Hakas fråga var inte oväntad.

- ”Det var länge sedan. Han och jag ingick i samma cyborgprojekt.”

Djorgo gav honom en undrande men också intresserad blick.

- ”Dodges projekt?” undrade han. Cogo nickade.

- ”Ja. Nehr är fortfarande förbannad över att Dodge valde mig och gjorde mig till cyborg och han är nu ute efter hämnd. Mot mig mest av alla men ingen av er går säker så länge han springer lös.”

Han gav sina två kamrater en mycket allvarlig blick.

- ”Tro mig, ni vill *inte* ha honom i närheten av Prinsessan!”

Djorgo nickade förstående medan han och Haka tog på sig sina hjälmar, vilket var det sista av deras tillhörigheter som fanns kvar på bordet.

- ”Om det är hämnd som Nehr är ute efter så är vår situation kanske ännu värre än vad jag först trodde,” konstaterade han olycksbådande och skyndade fram till Cogo med Kalkylatorn. - ”Vi har upptäckt en hel del här också. Ledzaherna är som en tidsinställd bomb, redo att detoneras på Nehrs befallning. Vi hittade invasionsplaner.”

- ”De jävlarna tänker ta kontrollen över Great King!” muttrade Haka ilsket. - ”Och sedan resten av galaxen! Precis som jag trodde.”

- ”Det där är inte riktigt hela sanningen, Cogo,” rättade Djorgo och ignorerade den oförstående blicken från den kortvuxne cyborgen i grön rustning. Vad Haka berättade var inte inkorrekt men det var inte heller fullständig information. Och Cogo behövde veta allt, inkluderat Ledzahernas sanna lojalitet.

- ”Haka och jag tjuvlyssnade på ett hemligt samtal mellan Lord Topha och några av de andra Ledzahiska befälhavarna. Ingen av dem är särskilt förtjust i Lord Nehr. Faktum är att de hatar och fruktar honom, de lider under hans diktaturstyre, men de vågar inte revoltera. Allt som nu händer verkar vara hans planer, inte deras. De lyder honom för att de fruktar honom.”

Cogo nickade medan han lyssnade och samtidigt studerade de oroväckande invasionsplanerna i Kalkylatorn. Vad Djorgo berättade om Ledzahernas relation till Nehr stämde väl ihop med hur Doktor Kitty hade beskrivit statskicket på Ledzah. Han var faktiskt inte särskilt förvånad. På något sätt hade Nehr, den lille vesslan, lyckats lura till sig makten och höll nu Ledzaherna i någon form av järngrepp. Nehr, den ynkryggen, vågade naturligtvis inte göra något så här avancerat utan att först ha en mäktig militärmakt bakom sig. Han vågade inte utmana honom utan att ha stark uppbackning; så typiskt! Fortfarande livrädd för att improvisera.

Även om många pusselbitar ännu saknades började bilden sakta men säkert bli allt klarare. Vad som dock var allra klarast för Cogo var att de måste skynda till Prinsessan Aurora och föra henne i säkerhet så fort som möjligt.

- ”Om vi kan vinna Ledzahernas förtroende och få över dem till vår sida...”

- ”Intressant, Djorgo,” avbröt Cogo. - ”Men just nu måste vi ta oss härifrån först och tillbaka till Great King så fort som möjligt. Allt annat kan vänta.”

Djorgo var på väg att påpeka att Cogo verkligen behövde lyssna färdigt, men höll samtidigt fullkomligt med om att Prinsessan var just nu deras högsta prioritet. De alla tre hade samma tanke. Ja, Ledzaherna kunde vänta. Dessutom, det skulle ta ett tag att ta sig ut ifrån den här basen innan de nådde sina skepp. Basens väggar var för kraftfulla för att de skulle kunna kalla på dem här inifrån. Det gav honom tillräckligt med tid att informera Cogo om resten på vägen ut.

Medan Cogo ledde väggen följde hans två kamrater tätt efter. Trion skyndade genom den ena korridoren efter den andra, sprang genom flera öppningar och rum; fortfarande ingen inom synhåll. Det var tyst som i graven. Allt som hördes var all apparatur de skyndade förbi. Om basen verkligen var övergiven, varför var all apparatur fortfarande igång? Det var allt för misstänksamt. Som Cogo redan hade påpekat, det var för enkelt. De där två vakterna som han hade slagit ner kunde inte ha övergivits av alla de andra, det hade inte funnits någon mening att lämna endast de två kvar om basen hade evakuerats och övergett. Någoting underligt försiggick här. Och ju längre tiden gick utan att de stötte på något motstånd alls desto mer oroväckande kändes det.

Haka kunde inte undgå att se att de precis sprang förbi en hel del obevakad och fullt duglig kommunikationsutrustning. När inga Ledzaher syntes till, varför skulle inte de kunna utnyttja denna utrustning?

- ”Kan vi inte varna Prinsessan härifrån?” undrade han. - ”Vi har ju oskadliggjort radarstörningen.”

Normalt sätt hade Cogo hållit med honom fullständigt. De hade lyckats varna Prinsessan flera gånger förr från fara på ett sådant sätt. Men det här var inte en normal situation.

- ”Ett enkelt meddelande kommer inte få henne att lyssna, tro mig,” förklarade han medan han kikade runt ett nytt hörn innan han vinkade till de andra att fortsätta att följa honom. - ”Och Nehr är nu säkerligen hos henne och bevakar vart enda steg hon tar, vi kan inte förlita oss på att han inte hindrar henne från att ta emot några meddelanden från oss. Vi måste presentera de bevis ni har hittat här till henne personligen. Hon ville inte lyssna på mig men hon kanske vill lyssna på er.”

Det grämde honom att han inte hade haft de bevis som Haka och Djorgo hade samlat på sig här tidigare. Aurora hade inte velat lyssna på sunt förnuft hittills. Kanske fakta och tre bestämda röster i stället för bara en äntligen kunde få henne att tänka om. Men skulle det vara försent? Cogo ville inte tänka på det. Den utgången fanns helt enkelt inte, den fick inte finnas!

De stannade vid en ny T-korsning och Cogo tittade i de olika riktningarna flera gånger. Han var inte vilse men han var inte helt säker just nu på från vilken väg han hade kommit. Haka, precis bakom honom, ryckte honom i armen.

- ”Minns du hur du kom in hit, Cogo?”

- "Självklart!" snäste Cogo och, på rent trots, valde bara en av riktningarna. - "Varför tror du annars jag går först för?"

Kaxigt fortsatte Cogo att ta täten, även om han blev allt mer osäker för vart nytt steg han tog om detta verkligen var samma väg som han hade kommit in. Men även om han hade fel hade han ingen lust att erkänna det för Haka. Dessutom, han var starkast, tuffast, snabbast och hade det bästa vapnet. Naturligtvis skulle han gå först oavsett vilket!

Det var också just därför som Cogo irriterat rynkade pannan när plötsligt Djorgo skyndade förbi honom, bara för att plötsligt göra helt halt.

- "Stopp!" utbrast Djorgo varnande och reste handflatan mot dem. Cogo stannade men Haka, som inte kunde se över Cogos axel, reagerade inte lika snabbt och krockade rätt in i honom. Irriterad tryckte Cogo snabbt tillbaka honom. Hakas klumpighet började snart bli legendarisk, dessvärre.

- "Kalkylatorn varnar för att ett tyst larm har gått," förklarade Djorgo och gav Cogo en allvarlig blick som inte kunde misstolkas. - "De *vet* att du är här."

Det fanns inget mer tvivel om saken. Basen var inte övergiven, Ledzaherna fanns kvar här och förmodligen bevakade vart enda steg de tog. Det fanns bevakningskameror överallt. Men frågan kvarstod; varför tillät Ledzaherna de tre cyborgerna att röra sig fritt?

- "De kanske försöker lura oss in i en fälla," föreslog Haka.

- "Inte omöjligt men ganska osannolikt," svarade Djorgo. - "Du och jag var ju redan fångade. Att låta Cogo befria oss med sådan enkelhet är motsägelsefullt. Och varför lämna våra vapen framme helt öppet för oss att hitta?"

Haka ryckte på axlarna.

- "Ledzaherna kanske bara känner sig kaxiga och vill invagga oss i falsk säkerhet," sa han. - "Kanske de vill utmana oss alla tre. Kanske de bara följer den där Nehrs order."

Cogo kunde inte låta bli att le vid själva tanken och han kramade Astrolansen förvåntansfullt hårdare med bägge händer.

- "Om några är invaggade i falsk säkerhet så är det dem, inte vi," försäkrade han självsäkert. - "Och om det är en utmaning de vill ha så är jag redo för dem!"

Djorgo suckade. Det glädde honom att Cogo var redo men all aggression mot Ledzaherna ansåg han fortfarande vara missriktad. De var brickor i detta spel, precis som de själva.

Det bästa var att fortsätta undvika dem så länge det var möjligt.

- "Vad det än är så föreslår jag att vi väljer en annan väg, gör det lite svårare för dem att följa oss."

Djorgos rekommendation lät logisk, som vanligt. Och Cogo hade inget emot att följa sin väns råd. Om Djorgo ville ha en annan väg ut härifrån så skulle han också få det.

- "Det fixar jag! Håll er bakom mig!" svarade Cogo och höjde Astrolansen över huvudet, snurrade skickligt runt den med en hand ett par varv och riktade slutligen vapnet mot vägen intill honom. - "Järnskararen!"

Astrolansen började lysa i kritvitt, bländande ljus. Djorgo och Haka höll sig i bakgrunden precis som Cogo hade bett dem. Järnskararen var Astrolansens starkaste förmåga, en kraft som man inte ville komma för nära av misstag. Men de var inte oroliga, Astrolansen var i fullkomligt trygga och stadiga händer. Cogos specialiserade cyborghänder kunde hantera

att hålla i Astrolansen, även i detta mäktiga läge, men han var ensam i galaxen att kunna göra det. Järnskararen kunde bokstavligen skära igenom nästan vad som helst. Cogo förde ena änden av lansens mot väggen. Genast skars en stor reva upp som om han skar i mjukt smör. Det tog inte många sekunder förrän han hade skapat ett hål i väggen stort nog för dem tre att ta sig igenom. Vägghelarna föll ner och ett mindre moln av partiklar skymde sikten för ett ögonblick. När sikten var nästan fri igen steg Cogo otåligt igenom hålet han hade skapat och Haka och Djorgo följde honom. De verkade ha anlänt till ett stort rum på motsatta sidan av väggen. Men så fort de hade passerat deras självskapade öppning stannade de abrupt.

På andra sidan hålet möttes Cogo, Haka och Djorgo av närmare femtio Ledzahiska soldater som hade beordrats till tyst och undagömd stand-by tills de fick vidare order. De blev lika förvånade och överrumplade som de tre cyborgerna av det oväntade mötet. Allting blev helt dödligt medan Ledzaherna och cyborgerna stirrade förvånade och osäkert på varandra. Trots att många händer höll i vapen och åtskilliga fingrar vilade på avtryckare hade man nu kunnat släppa en spik i det stora rummet och man hade hört det. Ingen rörde sig, som om de alla fruktade att den minsta rörelse skulle utlösa den våldsamma konfrontation som nu bokstavligen hängde i luften. Ingenting ville provocera den andra.

- ”Hoppsan..!” utbrast Cogo snopet och bröt slutligen den påtvingade tystnaden. Men det överlägsna antalet motståndare som nu stirrade på honom skrämde honom inte. Det enda som var aningen förtretligt för honom var att detta betydde att det skulle ta honom, Haka och Djorgo längre tid att ta sig till Great King. Genvägen hade plötsligt blivit en omväg.

- ”Spring..!” rådde Djorgo och grep tag i sina två vänners axlar och drog dem hastigt tillbaka mot hålet därifrån de hade kommit. - ”Allt vad ni kan, spring!”